TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 36 cena 3,70,-

ČTVRTEK 3.10. - 9.10. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

Agent CIA, Žid P. Tigrid vyzývá občany:

"ČAS K ROZBYTÍ STÁTU JEŠTĚ NENASTAL"

"My, občané Čech, Moravy a Slezka, vyzýváme a žádáme poslance zákonodárných sborů, které jsme zvolili jako své zástupce a mluvčí, aby bezodkladně a urychleně dokončili legislativní práce nezbytné k tomu, aby prezident mohl vyhlásit referendum ve lhůtě, která umožní konání referenda ještě před koncem tohoto roku".

Tak zní text podpisové akce **"Výzva občanů"** (souběžně se slovenskou akcí **"Za spoločný štát"**), s níž v pátek 20. září 1991 seznámil veřejnost prostřednictvím ČST **dlouholetý agent CIA, Žid Pavel Tigrid.**

Vycházejte z této skutečnosti, zákonitě si musíme položit otázku: **a) proč tato "Výzva vůbec vznikla, b) jaké hlavní cíle sleduje.**

a) Považujeme za značně pravděpodobné, že vývoj na Slovensku se počal poněkud **rozcházet s velmocenskými představami**, především v souvislosti se vznikem různých iniciativ (nejnověji např. Budajova iniciativa za samostatné Slovensko) s nezanedbatelným vlivem na některé poslance slovenského parlamentu a vyzývajících **k okamžitému vyhlášení svrchovanosti Slovenska**. Protože na samotný akt rozbití republiky je zjevně ještě příliš brzy (pokusíme se vysvětlit proč), mohl by **semohl by se vývoj na Slovensku a tím i v celé federaci částečně vymknout kontrole a v případě vyhlášení samostatnosti SR v tuto dobu by mohlo dojít k zásahu federální armády.**

Jak vyplyne z následujících souvislostí, tato představa by očividně vyhovovala komunistickým kádrům. Jak jsme se dozvěděli z kruhů blízkých zpravodajské službě, nedá se vyloučit, že by v případě nasazení federální armády **záložní, prosovětská politická reprezentace v čele s V. Mečiarem (úmyslně stažená do zálohy) nabídla Moskvě záminku třeba i k vojenské intervenci.**

Tento fakt a z něho plynoucí riziko **nekontrolovatelného a nepředvídatelného jednání pražského centra, slovenské strany a některých jednotek Sovětské armády** (musíme si uvědomit, že scénář sionisticko-zednářského seskupení je jedna věc a jeho přímí vykonavatelé - v případě Československa vyložení amatéří a hochštapleři - věc druhá) si zřejmě uvědomili **čelní představitelé vrchního velení NATO a už v dubnu letošního roku při návštěvě prezidenta Havla v bruselské centrále mu doporučili zpomalit dlouhodobě plánovaný rozpad čsl. státu s důrazem vyloučit vojenské řešení, které na tomto relativně malém operačním prostoru nese nebezpečí nepřehledného vývoje a nepředvídatelnost možných situací, zejména v souvislosti (v případě intervence sovětské armády) s těsným přiblížením armád obou supervelmocí.**

Paralela mezi národnostním vývojem u nás a v Jugoslávii není pravděpodobná zejména z toho důvodu, **že v balkánské oblasti jsou obě armády (SSSR a Nato) v dostatečném operativním odstupu.**

Jinými slovy: Strategické záměry přisoudily Československu (chcete-li České republice a Slovenské republice) **úlohu dílčího, stabilizujícího a pevně kontrolovaného prvku. Československo jako zásobovací a záložní prostor pro výhledově očekávané strategické úlohy sovětské armády v Asii - směr: arabské země x Izrael; Čína x Japonsko nemůže být proto destabilizováno vojenským konfliktem, resp. případnou občanskou válkou.**

b) Z dosud uvedeného vyplývá, že současná orientace načí národnostní politiky (momentálně shrnutá do tzv. Tigridovy emocionální "Výzvy občanům") sleduje těchto několik zásadních cílů, **které zatím ještě nedovolují rozpad státu a o nichž předpokládáme, že budou implicitně vyjádřeny v jednotlivých otázkách referenda:**
1) Obecně udržovat permanentní chaos a napětí a v něm v klidu dokončit etablování německého, převážně sudetského kapitálu v českých zemích (vzpomeňte si, že V. Havel uskutečnil první oficiální návštěvu jako hlava státu do Německa...) **a na Slovensku prohloubit nepřímý sovětský vliv v podobě upevňování hospodářských vazeb.** Například registrace DAK MOVA Slušovice v Bratislavě (pravděpodobně nikoli po náhodném odmítnutí v Brně) vzešlá z osobního jednání pánů Čuby a Mečiara bude zřejmě pro sovětskou stranu (a v souvislosti s již zmiňovanou strategickou úlohou SSSR v Asii i pro světový židovský etablishment) exportním garantem minimálně ale zcela určitě v zemědělství - skupováním našich zemědělských produktů, resp. tzv. přebytků a jejich vývozem do SSSR. 2) Stávající mocenská reprezentace od referenda tedy očekává, **že většina občanů ČSFR se bez ohledu na formulaci otázek referenda vysloví pro setrvání ve společném státě**) vždyť proto ho také vyhlásí a očekávaný výsledek se dostavit musí, i kdyby měl být "vyroben"). Tím občané ovšem vysloví - byť i nevědomě - **souhlas s upevněním prestiže a osobní moci prezidenta Havla** jako výlučně jednotícího prvku v uměle vytvořené atmosféře nacionálních vášní, dále **souhlas s přijetím komunistického modelu federace** (jinou formu státoprávního uspořádání současná moc nejenže apriorně nepřipouští, ale odmítá o ni i jakkoli diskutovat), který v sobě ponese možnost **ve vhodný čas kdykoli využít latentní, oprávněné nespokojenosti slovenského národa s vnuceným modelem komunistické federace ke konečnému cíli světového etablishmentu s Československem - tzv. jeho rozbití.**

Praha 23.9.1991

Josef Tomáš
Jaroslav Voříšek

KDO JE LaROUCHE

O politickém pronásledování v USA

V posledních prezidentských volbách v USA se ucházel **o kandidaturu na úřad prezidenta za Demokratickou stranu, ale již od roku 1983 byl terčem útoků tvůrců americké zahraniční politiky zejména Kissingera, která šla ostře na sbližování s SSSR**. Po nezdařených pokusech dostat jej do vězení procesem v Bostonu, byl dalším řízením v Alexandrii (stát Virginia, USA) odsouzen na 15 let vězení. LaRouche a jeho spolu-pracovníci měli velký vliv na politiku Reganovy vlády. Ještě dlouho předtím, než se stala SDI (strategická obranná iniciativa) oficiální politikou Reaganovy vlády, formuloval LaRouche zásady tohoto kosmického obranného projektu proti sovětskému imperialismu. Od roku 1985 (nástup Gorbačova k mo-ci v SSSR) byl již on a jeho spolu-pracovníci zbaveni vlivu na Reagana.

LaRouche radil k opatrnosti vůči sovětské politice, která sleduje izolaci Evropy a zejména Německa v mezinárodním měřítku; **pro své strategické cíle oládnutí Evropy. Stal se známým jako kritik praxe Mezinárodního měnového fondu, která vede k úpadku zemědělství a průmyslové výroby vůbec, k zbídačování obyvatelstva.** Je kritikem politiky tzv. **římského klubu, který sdružuje zastánce malthusiánství, kontroly porodnosti a redukce obyvatelstva zeměkoule**. Spolupracuje s ním řada organizací a významných osob, především z Latinské Ameriky a Evropy. **Jeho projekty na rozvoj hospodářství rozvojových zemí (týká se i střední a východní Evropy), podporu zemědělství, stimulaci výroby, boje proti bolševismu a drogám se staly mezinárodně známé.** LaRouche je zakladatelem hnutí Food for Peace - zásadním předpokladem míru mezi národy je dostatek dostupných potravin. LaRouche předvídá **zhroucení anglo-amerického finančního systému**, jestliže se nezvládnou hospodářské problémy, spojené **s rozkladem sovětského hospodářství, německým sjednocením a s jeho účinky na východní Evropu**. Hospodářský rozvoj celé Evropy by po takovém finančním krachu zaručil i její bezpečnost, což by mělo dodatečně velmi příznivý vliv i na světové hospodářství. Když bude pokračovat závislost Japonska a Evropy na stávajícím mezinárodním systému bankovnictví a finančnictví, nezůstane ve světě žádný ostrov stability a globální světová deprese předčí všechno, co se na naší planetě v tomto století událo.

Vedle významného podílu LaRouche na výzkumu světové ekonomiky, publikují se i jeho studie z oborů jaderné synthézy, optické biofyziky a klasické hudby.

Politik, nepohodlný Washingtonu i Moskvě

V procesu proti LaRouche vypovídal jako svědek **Richard Morris, kalifornský státní návladní**, který byl vedoucím spolupracovníkem Williama Clarka v době, kdy byl zástupcem **ministra zahraničních věcí USA a později poradcem Úřadu pro národní bezpečnost**. Morris uvedl do soudního protokolu, že **Lyndon LaRouche** a jeho přátelé **měli kontakty k vysoce postaveným členům Reaganovy administrativy**. (Tyto kontakty byly v roce 1983 přerušeny, když jeho protivníci - **Kissingerova skupina a vydavatelé Washington Post** - zahájili proti němu kampaň přímo v Úřadu pro bezpečnost.) Morris se stýkal v letech 1982-1983 s LaRouchem a jeho spolupracovníky, protože bylo jeho úkolem příslušným oddělením aparátu bezpečnosti USA doručit LaRouche informace **o SDI** (strategická obranná iniceativa), o (**úloze "zelených" ve Spolkové republice Německo**) jejichž politika stála tenkrát zcela v intencích Mosky), i **o problematice vztahů USA-SSSR**. Na dotaz soudu, zda byly tyto informace pro vládu užitečné, citoval Morris výrok **dr. Normana Bailey**, hospodářského experta úřadu pro bezpečnost, který byl rovněž často s LaRouchem ve styku: **"LaRouche disponuje jednou z nejlepších informačních služeb na světě".**

Morris informoval soud, že od roku 1982 na něj naléhali protivníci LaRouche, aby s ním přerušil styky. Tři osoby, které byly zaměstnanci CIA, mu sdělily, že LaRouche podporuje komunismus, socialismus, fašismus, je pod vlivem KGB a tváří se jako demokrat. Na Morrisovy opakované žádosti o důkazy mu žádné nebyly předloženy.

William Clark a Richard Morris odešli z Úřadu pro národní bezpečnost v USA v roce 1983 následkem kampaně určitých kruhů, které chtěli izolovat prezidenta Reagana od jeho přátel ve vládní administrativě: **pozorovali totiž s rostoucí nedůvěrou kurs na sovětsko-americké sbližování, který by mohl ohrozit budoucnost samostatné a svobodné Evropy.**

Herbert Quinde, spolupracovník bezpečnostního štábu LaRouche, vypovídal o telefonickém rozhovoru **s Edwardem Bennettem Williamsem** (vysoce postaveným politikem Demokratické strany a členem sboru poradců první Reaganovy administrativy), v němž mu bylo sděleno, že **na příkaz jeho klienta Henry Kissingera a vydavatelky listu Washington Post Katherine Graham - vyhlášených protivníků LaRouche - má žádat na ministerstvu spravedlnosti o akci proti LaRouche**. Tenkrát to ministerstvo odmítlo, protože se "nechtělo vměšovat do politiky". Quinde dosvědčil, že Williams byl členem frakce v bezpečnostním úřadě USA, která se stavěla proti LaRouche a chtěla skoncovat s jeho vlivem na Reagana.

V této souvislosti je velmi pozoruhodné, že se v roce 1982 stal šéfem tzv. **Special Situations Group viceprezident Spojených států George Bush. Tato skupina byla hluboko zapletena do skandálu Irangate (podpora obchodu s drogami a contras) a měla velký vliv na FBI a CIA.** Oliver North, podřízený George Bushe a současně asistent bezpečnostního úřadu USA, měl ve svém zabaveném sejfu sdělení generálmajora letectva ve výslužbě, v němž se zmiňuje o "našem člověku", který shromáždil "informace o LaRouche". North byl odsouzen za účast ve skandálu, na jehož pozadí se rýsoval obchod s drogami. **Pro takové obchody byl LaRouche velmi nebezpečným člověkem.**

Významní mužové vládní administrativy se pokoušeli LaRouche nejen znemožnit v okruhu prezidenta Reagana, ale přímo likvidovat síť organizací, nakladatelství, novin a kanceláří, které s LaRouche spolupracovaly. Již v srpnu roku 1982 se stal známým **dopis tehdejšího ministra zahraničních věcí USA Henry Kissingera řediteli FBI Williamu H. Websterovi, v němž požaduje, aby se zahájily "akce" proti LaRouche**. Zástupce ředitele Revell mu sděluje, že vyšetřování již bylo zahájeno. **Už na podzim identifikovali lidé LaRouche agenty CIA a FBI, kteří měli příkaz infiltrovat organizace, spojené s LaRouche. Byli potom využiti pro účely procesu.**

Na mušce tajných služeb Sovětů a KS USA

Obhajoba předvolala jako svědka **generála Giuffrida**, který byl v letech 1981-1985 Reaganem jmenovaným vedoucím významného úřadu a později činný jako bezpečnostní soukromý poradce. Generál jako svědek vypovídal přes hodinu. Sdělil porotě, že se zabýval mnoha hrozbami manželům LaRouche. Mezi dokumenty bylo mnoho zpráv FBI a ministerstva spravedlnosti o vyšetřování těchto hrozeb. Bylo zjištěno, **že pohrůžky zavražděním pocházely od ilegálních organizací Weather, Yippies a Židovské organné ligy** - vesměs organizací, které měly styky s teroristickým podsvětím. Manželé LaRouche byli prokazatelně cílovým objektem **Sovětů, Komunistické strany USA a skupiny Baader-Meinhofová**, která měla své krytí na území bývalé NDR, neboť jednala zcela v zájmu Sovětů.

Světové hnutí odporu proti bolševizaci

založil spolu s významnými osobnostmi na celém světě LaRouche. Je "připravené bojovat, aby se zabránilo podrobení naší civilizace komunistickou tyranií. Miliony lidí protibolševického hnutí ve světě jsou ochotny zemřít, aby se komunismus nezmocnil světa". Při tom je si LaRouche jist, že "ti v americké vládě, kteří začali dělat společnou věc se Sověty a prosadili mé odsouzení, v očích všech lidí, kteří kladou odpor bolševickému vlivu ve světě, ponesou "znamení zvířete", až budu mrtev".
Podle přesvědčení nejen manželů LaRouche, nýbrž i celého hnutí, které má v celém světě přívržence, je nutné zabránit izolaci Evropy, především Německa. To je jeden z prvořadých strategických zájmů Moskvy, aby ovládla Evropu.

"Jedná se výlučně o politický rozsudek, který má za účel navždy likvidovat LaRouche. Jsem přesvědčen, že porota vůbec nevzala ohled na čestnost LaRouche, ani dalších obžalovaných. Nenalezl jsem ani známky nějakého uvažování. **Tento proces není nic jiného než součást bezpříkladného politického pronásledování", prohlásil v prosinci 1988 bývalý šef vojenské kontrarozvědky SNR, brigádní generál mimo službu Paul-Alvert Scherer.**
"Právě jsem se dozvěděl, že americký soud odsoudil pana Lyndona LaRouche a jeho spolupracovníky k vysokým trestům vězení. Soud vůbec nevzal v úvahu důležité svědky, kteří vyvrátili tvrzení obžaloby jako neodůvodněná. **Zde nepromluvilo právo, ale konal se politický divadelní proces za účelem vyřazení každého občana, nepohodlného americké vládě a zničení jeho existence. Takový proces v USA je výsměchem spravedlnosti a ve svobodném světě může být přijat jen s pobouřením":** viceadmirál mimo službu válečného loďstva Spolkové republiky Německo **Karl-Adolf Zenker.**
"Rozsudek z Alexandrie mne naplňuje velkou starostlivostí. V nebezpečí není jen život postiženého, ale především politika rozumu, orientovaná na svobodu a lidská práva. **Tento rozsudek je výsledkem dlouhodobě plánované operace proti politikovi, nepohodlnému Washingtonu i Moskvě.** Ale navzdory všemu se budou i v budoucnosti prosazovat politické ideje a plány LaRouche. Zůstanou na denním jednacím řádu politiky", prohlásil po zveřejnění rozsudku brigádní generál mimo službu SNR **Fridrich-Wilhelm Grunewald.**

LaRouche byl určen k vyřízení

Když se proces nevyvíjel v Bostonu podle přání mužů v pozadí, bylo nově nařízeno projednávání před soudem v Alexandrii. Porota, složená minimálně z poloviny členů, závislých na vládě, vyřkla "vinen" nad LaRouche a jeho spolupracovníky. Krátce po výroku poroty, která "vůbec nerespektovala fakta", jak řekl na tiskové konferenci LaRouche, "nemůžeme ji samotnou činit zodpovědnou. Čtrnáct let tisk, především Washington Post, vede kampaň vražedných výzev proti mně. Od roku 1986 se stěží najdou noviny, v nichž se mé jméno neobjeví s dodatkem "politický extrémista". V podstatě se jen porota připojila k rozsudku, který vynesla nenávistná propaganda v komunikačních mediích před 14 lety, zvlášť intenzivně v posledních čtyřech letech" (**začátek kursu na sblížení SSSR-USA - pozn. autora**).
LaRouche varoval před znepokojivými důsledky postupu americké justice a vládní administrativy: **Georg Bush je "pravděpodobně nejlepší správní úředník, kterého kdy USA měly, ale bude držet pohromadě loď jako správce Titanicu". Avšak v nejhorší krizi 20. století je nutno položit otázku: bude pokračovat ve své firemní politice, až loď prorazí ledovec a ta půjde ke dnu?**
LaRouche prohlásil, že účelem sehraného procesu nebylo, aby byl uvržen do vězení, **nýbrž aby byl lehčeji likvidovatelný**. "Když jsem ve vězení, je lehké mne zavraždit. Bude to "přirozená smrt" nebo "nehoda" anebo se to přičte nějakému "pomatenému zločinci".
Jestliže Bush bude dál jednat podle rad nástupce Kissingera v úřadu ministra zahraničí Jamese Bakera a "nepostaví se čelem k realitě, **aby zásadně změnil měnovou, hospodářskou a finanční politiku Spojených států, která ruinovala Ameriku a svět v posledních dvaceti letech, vláda se zhroutí a nezbude nic jiného, než zaplakat nad USA a celou naší civilizací", prohlásil LaRouche.**

(Kráceno z publikace
Schauprozess in Alexandria,
dr. Böttiger Verlag)
Přeložil a zpracoval: K. Musil

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Ohlasy čtenářů na seriál **"Politické strany v 1. republice"** (který jsme začali otiskovat číslem 30 TP) dokazují, že jde o téma velice potřebné. Současně nám však ukázaly různá úskalí naší dobře míněné snahy, podat na malé ploše přehledný a pokud možno objektivní obraz naší předválečné politické scény.

Nejvíce (kritických) čtenářských připomínek přišlo k části, pojednávající **o českém fašistickém hnutí** (TP č. 32). Uznáváme, že samotný název nevystihuje podstatu a ideu všech směrů a stran, které jsou pod ním zahrnuty.

Jako příklad bych rád uvedl dopis **pana Václava Bureše z Vysokého Mýta, který v něm správně poukázal na vlastenecké aspekty dlouholeté činnosti gen. R. Gajdy a dalších legionářů**, jež jim vynesla namísto uznání pouze napadání a nenávist leckterých mocných první republiky. Pan Bureš v obsáhlém a zasvěceném dopise nás upozornil na celou řadu veřejnosti i oficiálním historikům neznámých skutečností a souvislostí ze života a činnosti **skutečných** hrdinů národního odboje během první světové války.

Pisateli dopisu tímto děkujeme a využijeme jeho informací jako pramenů k další práci na tomto tématu, k němuž se cheme po náležité přípravě a shromáždění dalších dokladů v nejkratší možné době vrátit. Děkujeme rovněž všem dalším čtenářům že jejich připomínky a podněty - jsou cenné mimo jiné i proto, že mnohdy pocházejí od pamětníků té doby a osobní znalosti jejích protagonistů.

Omluvou nedostatku našeho seriálu, jichž jsme si nyní lépe vědomi, snad bude naše snaha, aspoň částečně zaplnit ostudnou mezeru v historickém pohledu a hodnocení tohoto úseku našich národních dějin. Že tato mezera není náhodná, svědčí např. i nedostatek příslušné literatury a pod.

zpracoval J. Voříšek

Politické strany v 1. republice

SLOVENSKÉ STRANY

Ve druhé polovině 19. století dostalo úsilí o národní svébytnost jednotlivých nevládnoucích národů a národností habsburské monarchie, dosud omezené na kulturní, školské a částečně administrativní požadavky, novou dimenzi ve smyslu aktivního politického zápasu. Slováci se po rakousko-uherském vyrovnání v roce 1867 dostali pod přímou nadvládu maďarských vládnoucích kruhů, která se do té doby uplatňovala - byť alespoň v omezeném měřítku - prostřednictvím vídeňského dvora, a na rozdíl do částečně preferovaných Chorvatů na ně v plné šíři dolehla odnárodňovací politika uherské vlády. **Na Slovensku nevznikly žádné významnější politické organizace, k čemuž přispěla zejména celková nerozvinutost slovenského národního povědomí a diferenciace národního hnutí na katolický a evangelický směr.** Jediným oficiálním reprezentantem slovenské politiky byla od 70. let 19. století až do vzniku samostatného československého státu **Slovenská národní strana**. Se silnými vazbami na tuto stranu vznikalo od 90. let 19. století hnutí slovenských katolických kněží, často označované za **"ľudové křídlo"**. Socialistické hnutí na Slovensku reprezentovala **Slovenská sociálně demokratická strana**, organizačně spjatá se Sociálně demokratickou stranou Uher.

Před vypuknutím první světové války ani jeden proud slovenské politiky reálně nepočítal s možností, že by se Slovensko dostalo z maďarského područí či dokonce dosáhlo spojení s českými zeměmi ve společném státě. Navzdory tomu, že válečná léta nevytvářela sebemenší prostor pro intenzivnější česko-slovenskou spolupráci, začaly se tyto ideje a představy jevit jako reálná možnost. Iniciativu v tomto směru projevila zejména pročeská skupina ve Slovenské národní straně vedená dr. Vavro Škrobárem. **Konečně 30. října 1918 se v Turčianském Svatém Martině sešli "zástupci všech slovenských politických stran", zvolili Slovenskou národní radu a vydali dokument o spojení Slovánů a Čechů v jednom státě, nazvaný Deklarace slovenského národa**. Formulace jako "Národní rada slovenské větve jednotného česko-slovenského národa" či "slovenský národ je část jazykově i kulturně jednotného česko-slovenského národa" dokládají, že Slovenská národní rada se přihlásila k myšlence jednotného československého národa - tedy přijala oficiální ideu čechoslovakismu. Uspořádání vzájemných česko-slovenských vztahů se podle ní mělo řešit později.

V listopadu 1918 byla vyhášena zatímní ústava, která měla **přísně centralistický ráz**. Touto ústavou se vytvářelo jednokomorové Národní shromáždění pro celý stát, v Praze sídlící vláda dostala všechny pravomoce. **O Slovensku zde nebyla ani zmínka. To pochopitelně vyvolalo odpor, a to nejen mezi slovenskými katolíky, ale i evangelíky. V prosinci 1918 zakládá představitel slovenských katolíků Andrej Hlinka z původního ľudového křídla Slovenskou ľudovou stranu a zahajuje svůj boj za autonomii Slovenska a za svébytnost slovenského národa**. Jeho strana se postupně stala dominantní politickou silou na Slovensku. Ostatní strany, působící celostátně, nedosahovaly v konkurenci s ľudovou stranou výraznějších úspěchů, výjimkou byla pouze slovenská větev agrární strany vedená Milanem Hodžou.

Slovenská ľudová strana výraznou měrou přispěla k dovršení procesu národní emancipace Slováků. Národní povědomí se stalo přirozenou součástí jejich životního stylu, avšak začalo vykazovat i některé negativní rysy, jako je neodůvodněný pocit ukřivděnosti, uměle vybičovaná národní nesnášenlivost, davový fanatismus apod.

Slovenská národní strana

Centrum národního života Slovenska se od poloviny 19. století začalo postupně vytvářet z **Turčianského Svatého Martina**, když se stal sídlem několika drobných korporací a institucí (především Matice slovenské). Martinští národovci dlouho ulpívali spíše na tradičních formách národně buditelské práce a dosti zdlouhavě si osvojovali praxi novodobých politických zápasů.

Turčianský Sv. Martin se stal i sídlem Slovenské národní strany, postupně se formující od počátku 70. let 19. století. Strana se hlásila k tradicím slovenského národně obrozovacího hnutí. Její politika se orientovala na postupné získávání a upevňování národních práv a pozic Slováků v rámci tehdejších Uher. Úsilí této strany prakticky nepřesahovalo hranice národnostního zákona z roku 1868, který sice zajišťoval Slovákům a jiným nemaďarským národům a národnostem v Uhrách vyučování v mateřském jazyku na školách a dokonce i jeho užívání v úředním styku, jakož i určitá práva na poli církevním, avšak nikdy nebyl naplňován. **Politika Slovenské národní strany měla tedy výrazně národnostně obranný charakter, šlo jí jen o zachování stávajících atributů národní existence pro budoucnost**. Přestože pro politiku této strany byla charakteristická období aktivity a politické pasivity, byla obecně uznávána za představitelku celé slovenské politiky.

Od počátku roku 1918 se neustále zvyšovalo národní uvědomění širokých vrstev na Slovensku, politický život se však stále ještě nezaktivizoval. V členských řadách Slovenské národní strany však vzrůstala nespokojenost s pasivitou vedení strany. S výzvami k aktivizaci přicházelo katolické ľudové křídlo, dosud prouhersky orientovaní jednotlivci (Milan Hodža) a především pročeská skupina kolem Vavro Šrobára.

Prohlášení o právu slovenského národa na sebeurčení a o česko-slovenském státním sjednocení svědčí o tom, že Šrobár své návrhy již formuloval v duchu koncepce jednotného česko-slovenského národa. Skutečnost, že za Šrobárem stála nejagilnější část slovenské politické reprezentace, přiměla martinské vedení Slovenské národní strany v čele s Matúšem Dulou k ukončení pasivity a k zahájení procesu všestranné aktivizace - a to v duchu Šrobárových požadavků. **Slovenská národní strana se postavila za právo slovenského národa v jednom státě**. Ve Slovenské národní radě, ustavené 30. října 1918 v Turčianském Sv. Martině, získala - po dočasné fúzi s ľudovým křídlem - rozhodující postavení a zůstala tak vedoucí politickou silou na Slovensku. Ovšem jen nakrátko.

Po vzniku katolické Slovenské ľudové strany v prosinci 1918 začala Slovenskou národní stranu o pouštět katolická část její členské základny, která v Hlinkově programu autonomie Slovenska viděla spolehlivější ochranu slovenských národních zájmů, než ve straně úzce spjaté s čechoslovakistickou koncepcí prominentního předmnichovského politika Šrobára. **Myšlenka autonomie Slovenska získala příznivou odezvu i v řadách slovenských evangelíků, kteří nyní tvořili většinu Slovenské národní strany**. Kromě autonomistických požadavků v této straně získala ohlas i politika agrární strany (dosud omezené na české země), neboť rolníci představovali nezanedbatelnou složku Slovenské národní strany. Před parlamentními volbami v roce 1920 byl dohodnut společný postup obou stran, přičemž na Slovensku "narodniari" vytvoří listinu "slovenská národní a rolnická strana" (obržela 242 000 hlasů, tj. 3,9 %). Poslanci této strany pak vstoupili s agrárníky do společného klubu.

Slovenská národní a rolnická strana se nakonec rozložila na dvě části - na národní autonomistickou (a evangelickou) a na rolnickou složku. Podstatná část rolnického směru, jejíž jádro tvořili evangelíci, přešla v roce 1922 k agrární straně, menší skupina se stala zákla-

dem Československé strany lidové na Slovensku. Tvořili ji někteří kněží a malá část slovenských katolických rolníků. Národní autonomistický směr vystupoval pod vedením Maťtina Rázuse nadále jako Slovenská národní strana kandidovala společně s národně demokratickou stranou. Úzkou spolupráci na bázi společného boje za slovenskou autonomii a národní svébytnost Slováků navázala také s ľudovou stranou (v roce 1935 se "národniari" připojili k volebnímu skupení Autonomistický blok vedenému hlinkovci). K definitivnímu sjednocení slovenských nacionalistických evangelíků se svým mocnějším spojencem pak došlo v listopadu 1938.

Slovenská ľudová strana

Slovenský národní tábor byl do 90. let 19. století z politického hlediska diferenciován. V souvislosti s bojem o tzv. církevně politické zákony v Uhrách (byly přijaty na nátlak liberálních kruhů po velkých komplikacích a proti vůli katolické církve, křesťanské veřejnosti i panovníka a sledovaly mimo jiné i maďarizační cíle), podle nichž byli po všech stránkách zrovnoprávněni židé, byl zaveden občanský sňatek a další zákony, vzniklo na Slovensku katolické národní hnutí jako součást uherské lidové strany (založené v roce 1895), která zpočátku zastávala tolerantnější postoj k národnostní otázce. Vedení lidové strany se však záhy vydalo cestou maďarizační vládní politiky a slovenští katoličtí kněží v čele s Andrejem Hlinkou proto její řady postupně opustili. Protože se těmto skupinám nepodařilo založit vlastní národní stranu v pravém slova smyslu, ač se o to pokoušely, bývaly často označovány za "ľudové křídlo". V něm se soustředili především katoličtí kněží i učitelé, kteří se organizačně opírali o Spolek svatého Vojtěcha v Trnavě. Ľudové křídlo nikdy nezpřetrhalo svazky se Slovenskou národní stranou, i když jeho představitelé často podrobovali politickou pasivitu martinského vedení této strany ostré kritice. V letech 1901-1905 byl Andrej Hlinka dokonce zapojen do vedení národní strany. **Kromě národních požadavků přicházelo ľudové křídlo pod vlivem šířících se křesťansko-sociálních myšlenek i s podněty sociálního charakteru, které vycházely z křesťanského základu. Svou aktivní politikou, zaměřenou především na obranu práv slovenských katolíků, získalo na svou stranu i řadu osobností původně odlišného politického i světonázorového postoje.** Mimořádně ostře vystupovalo proti slovenským sociálním demokratům. Odsuzovalo jejich vysloveně prouherskou orientaci, přehlížející národní zájmy, a rovněž jejich ekonomickou a sociální koncepci postavenou na kolektivistických principech.

V prosinci 1905 došlo k pokusu o založení Slovenské ľudové strany. K jejímu skutečnému vzniku však nedošlo, zůstalo pouze u proklamace. O rok později byl vyhlášen program Slovenské ľudové strany, který odpovídal všem požadavkům ľudového křídla. V celonárodních otázkách ľudové křídlo nadále postupovalo společně se Slovenskou národní stranou, od níž se přes všechny osamostatňující pokusy až do konce roku 1918 nikdy zcela neodloučilo. **Hlavním cílem slovenského katolického hnutí, které vedl především Andrej Hlinka, byl "boj za práva tej našej slovenčiny a víry proti kalvínskému a zednářskému režimu pešťskému".**

V prosinci 1912 na poradě slovenských katolických důvěrníků bylo rozhodnuto obnovit činnost ľudové strany, přičemž k formálnímu založení strany došlo v červenci 1913. Do jejího čela byl postaven A. Hlinka. Během první světové války činnost strany fakticky skončila a slovenští katoličtí kněží se v zájmu jednotného postupu všech národních sil zapojili do činnosti Slovenské národní strany. **Na zasedání představitelů slovenských politických směrů v Turčianském Sv. Martině dne 30. října 1918 patřili zástupci ľudového křídla v čele s A. Hlinkou k nejrozhodnějším zastáncům spojení Čechů a Slováků v jednotném státě, sám Hlinka několikrát manifestoval svůj československý postoj.** Bylo rozhodnuto, že ľudové křídlo splyne se Slovenskou národní stranou a zachová si pouze ideovou samostatnost.

Znepokojen centralistickým rázem Československé republiky rozhodl A. Hlinka v prosinci 1918 na sjezdu v Žilině o obnovení Slovenské ľudové strany. Její program zahrnoval požadavek vyhlášení slovenské autonomie, respektování náboženských specifik Slovenska, založení nových katolických škol a vytvoření župního zřízení na Slovensku, používání výhradně slovenského vojska na slovenském území.

(příště dokončení a sudetoněmecké strany)

Petr Kurssa

Antisemité aspoň před morální soud!

Válečné zločiny nebyly zatím promlčeny. Když se po usilovném pátrání podařilo nakonec objevit **Adolfa Eichmana**, byl postaven před soud a dosouzen k trestu smrti. Než s ním začalo probíhat řádné přelíčení, po dva roky sepisoval svůj životopis. A to velice podrobně, vůbec se na něj nespěchalo. Znovu ho unést neměl kdo a utéct neměl kam.

Protokoly s Eichamenm přinesly celou řadu zajímavých skutečností. Především pro jinověrce, ale také pro mnohé samotné Židy. Na organizování vyhlazovací mašinérie se především podíleli tzv. **Judenrati, t.j. právníci z řad Židů.** Ti rozhodovali, kdo půjde do plynové komory, a kdo se vykoupí, třeba protihodnotou nákladního automobilu pro německou armádu. Judenraty si nevybírali sami Němci, určeni byli většinou **Židovskou obcí.** V těchto funkcích seděli převážně sionisté. Existovaly však tehdy dvě nesjednocené koncepce. Jedni byli pro Velký Israel, a pak odcházeli do plynu z jejich rozhodnutí ti, co zastávali koncepci: rozptylte se a jděte vládnout národům. Jestliže ve funkci Judenrata byl sionista zastávající druhou koncepci, mizeli v koncentračních táborech zastánci Velkého Israele. Dnes již mezi sionisty není rozporu; **jsou samozřejmě jak pro Velký Israel, tak pro ovládání celého světa.**

Antisemité jsou lidé, kteří jsou proti Semitům, **t.j. proti Arabům**, kteří tvoří většinu Semitů a proti Židům. Počty jsou jednoduché. **Antisemité jsou především sionisté.** Proč to připomínáme? **Věstník Obce židovské** rád informuje své příslušníky, na koho si dát nejen pozor, ale i kdo je nežádoucí. Záměrně informuje zcela obráceně. Jestliže má někdo vůči mně kritický postoj, pak ještě nemusí být mým nepřítelem, anebo jestliže si myslím, že je mým nepřítelem, pak bych se měl zamyslet, jaký podíl na tom nesu já sám.

U nás vyšla po procesu s A. Eichmanem zřejmě záměrně jenostranná publikace z pera **Ladislava Mňačka: "Já, Adolf Eichman"** (Mňačko oslavoval popravy M. Horákové, gen. H. Píky a dalších). Tato publikace zamlčela celou řadu skutečností, zajímavých i pro Československo. **V mnoha zemích po procesu s Eichmanem šla řada Judenrátů dodatečně před soud. U nás z oněch sedmi ani jeden. Dokonce jeden z nich ještě žije a má nejvyšší vědeckou hodnost. Nebudeme soudci za Židovskou obec, ale přáli bychom si, aby proti těmto lidem, skutečným antisemitům, vynesla soud sama.** Jsme možná naivní, ale věříme, že tak učiní.

-jz-

Stínová ekonomika StB

Udávání, zatýkání, výslechy, odposlech telefonických hovorů, finanční provize - v těchto několika heslech by se dala stručně vyjádřit rádoby kritika činnosti Státní bezpečnosti našimi současnými politiky a sdělovacími prostředky.

Základ takřka neomezené moci StB (samozřejmě i nyní) však spočívá na první pohled v neviditelném, ale v dokonalém a detailně propracovaném ovládnutí a stínovém řízení národního hospodářství - ve vazbě na zahraniční zpravodajské služby) jako najatí agenti tzv. mafiánského průmyslu - drogy, pornografie, kriminální zločiny, různých pofiderních zahraničních firem a finančních institucí při organizování průniku spekulativního kapitálu do ČSFR a výprodeje národního majetku) včetně vazeb na KGB.

StB ve vztahu k ochraně ekonomických zájmů republiky zná dopodrobna každou jednotlivou provozovnu, až detailně výrobní prostředky a vztahy, má možnosti kardinálním způsobem tyto skutečnosti ovlivňovat. **Její lidé jsou zatoupeni fakticky ve všech oblastech ekonomiky státu; vybraní, zvlášť důležití agenti (signálka) jsou schopni prostředky technické telepatie odevzdávat informace hospodářského i politického významu, přebírat instrukce a v kterémkoli okamžiku jsou schopni začít vyvíjet tlak v libovolném směru. Je to vlastně stínová ekonomika, úplně nezávislá na oficiálním plánování. Děje se tak ve směru StB - Ministerstvo národní obrany - KGB.** Lidé pracující v ekonomické sféře mohou být takto využitelní současně v politcké oblasti. Akce (Klín, Norbert) probíhají na společné platformě činnosti **Hlavní správy kontrarozvědky.**

Činnost StB ve vztahu ke KGB spočívá v její instruktorské úloze, totiž v zaměřování KGB na nebezpečné situace, které pro tuto organizaci vznikají, a ona se potom postará o likvidace nebezpečného ohniska ohrožení svých zájmů. Lidé z akce Norbert (což byla opatření StB proti vnitřnímu nepříteli) z velké většiny zastávají dále svoje bývalé úlohy a tím požívají i moc, s níž působí v destruktivním smylsu intencích KGB. V součinnosti s Hlavní správou kontrarozvědky jsou schopni dokonce navozovat dokonalé modelové situace v reálných podmínkách. Vytipované subjekty slouží za praktické návody s použitím modelů, které by se pro ten který případ hodily, což je v zájmu úspěšného průběhu akce nezbytné (situační algoritmy na řešení zátěžových situací apod.). **StB ve vztahu k soukromému majetku má vzhledem ke své informovanosti více vážných, celospolečensky ještě plně neobjasněných tmavých stránek na poli kriminality.** Není žádnou náhodou např. úplně bezpečné vykrádání bytů, pašování valut, zlata a uměleckých předmětů na západ, dohled nad organizátory krádeží i nad organizovaným zločinem. **Toto všechno probíhalo za shovívavého porozumění vysokých představitelů rozvědky pro tuto činnost.** I oni se totiž podíleli na činnosti, která neměla nic společného se zpravodajskou prací. **Vzájemná propojenost je tu velmi silná.** Systém vztahů k politické nomenklatuře vypadal ve zjednodušené formě asi takto: **hospodářská kriminálka** (ve sféře ekonomiky) umožnila **StB** vyplácení provizí **kádrům KSČ** (výkonným straníkům) a oni umožnili státní bezpečnosti na oplátku volnou ruku, přivření očí nad její činností. **V současnosti se to projevuje v oblasti soukromého podnikání preferováním ekonomické činnosti v podnikatelské sféře. Ekonomická mafie slouží mafii politické a ta zase silnější mafii ve vztahu k SSSR a tito společně vojenskoprůmyslovému kompiexu.** Struktury StB vybudované v oblasti ochrany ekonomických zájmů v současnosti vědomě poškozují v hospodářské sféře náš stát (zneužívání služební povinnosti), a to za účelem následného politického dopadu jejich činnosti. StB vypracovala vysoce precizní a doslova každý kousek činnosti státního aparátu pokrývající systém. Cílevědomě obsadila oblasti jako je politika, kultura, morálka, ekonomika, sport atd., centry, která mají pod kontrolou každé ze zmíněných odvětví. Pro příklad uvedu kulturu, kterou Sověti řešili stejným způsobem jako nacisté; a sice přístupovali k umění stejnou teorií - **když zničíte umění národa, zničíte i jeho historickou identitu a jistotu.** Toto všechno vylepšovali bohatými zkušenostmi z polygonu Maovy kulturní revoluce. Podobně v oblasti sportu, kde se používá plné nasazení a využití eutrofizujícího účinku, čímž se dosahují kardinálním způsobem ovlivněné výsledky (kladným i záporným směrem). Kontrola sportovních výsledků je tím dopředu zabezpečena a tím i zisk, ať už politický nebo finanční.

Všechna tato odvětví jsou navzájem propojena a koordinována vysoce efektivní účinností s důrazem na akce. **Kontrola veřejného mínění a vědomí je specialisty neustále korigována.** Ve spolupráci s rozvědkou (oddělení pro šíření poplašných zpráv a dezinformací) StB uvádí do povědomí senzační a zaručené zprávy ve stylu vedení konktrétní kampaně. **Zákon vztahující se na šíření poplašných zpráv je v tomto případě platný jen pro lidi oddělené neviditelnou čarou od všemocných v našem světě, kteří se nemusí zatěžovat ústavním řádem.** Jako záloha slouží síť vytvořená z bývalých příslušníků ozbrojených složek, vybavených profesionálními znalostmi (podle vzoru eskader smrti v Latinské Americe) propuštěných do zálohy. Tito lidé jsou schopni na povel okamžitě reagovat a svoji profesionalitu si uchovávají trvalým kontaktem s instruktory, což jim zabezpečuje značnou operativnost při nasazení. Analytickou schopnost pohlavárů zabezpečují výpočetní střediska, která jsou schopna okamžitě dodávat jednotlivci neuvěřitelné analytické možnosti a tím posilovat jeho osobnost. Vztah **"člověk - počítač"** pokrývá velmi mnoho (paměť, analýza, navozování sterotypů, technika jatrogénie a další)...

dr. K. Holzknecht

Mezinárodní Žid

(světový problém)

Vážení čtenáři,

na tomto místě budeme na pokračování přetiskovat mimořádně významné dílo známého amerického podnikatele Henryho Forda, které vyšlo u nás v českém překladu r. 1924 v nakladatelství B. Kočího v Praze. Kniha tehdy vzbudila bouřlivý ohlas - kladný i podrážděný. Není těžké si domyslet, proč a z jakých důvodů bylo její další vydání znemožněno.

Autor knihy byl vehementně obviňován z antisemitismu. Necháváme čtenáři na jeho vlastním úsudku, aby rozhodl, zda právem či pouze účelově, jinými slovy, zda byla napsána z údajné rasové nenávisti, nebo ze snahy o poznání skutečné úlohy mezinárodního sionismu a poctivého hledání objektivní pravdy.

(Obálku k dílu H. Forda přineseme po ukončení otisku)

Redakce

Historické kořeny současného judaismu.

IV. pokračování

V minulých částech jsem se pokusili objasnit theoretické zdroje současného rabinismu - judaismu, jak se projevují v Talmudu a Šulchan aruchu. V tomto článku poukážeme na některé skryté projevy judaismu ve světových dějinách v období konce starověku a středověku.

Požár Říma ze dne 19. července r. 64 po Kr. je poměrně známým faktem díky beletristickému zpracování (H. Sienkiewicz a jeho román "Quo vadis?", za který autor obdržel Nobelovu cenu za literaturu jako jeden z prvních laureátů).

Ze žhářství byli obviňováni křesťané a začalo krvavé pronásledování, kterému mimo jiné podlehli sv. Petr a sv. Pavel (podle církevní tradice byli oba popraveni dne 29. června r. 67). Že za tímto prvním rozsáhlým pronásledováním křesťanů stáli římští Židé, je možno důvodně předpokládat. J. Holzner ve své knize "Apoštol Pavel" (Praha 1939, str. 586) to nazývá: "...strašlivým podezřením, které se takřka stalo historickou jistotou". Je nutno také připomenout, že manželka císaře Nerona byla tzv. židovskou proselytkou (konvertitkou). O událostech spojených s válkou židovskou a vznikem rabínské oligarchie v Jamnii jsem se již zmínili.

Navzdory deseti velkým pronásledováním v průběhu přibližně tří století křesťanství nepodlehlo. Přes dokonale fungující římský státní aparát, bez ohledu na rozsáhlou síť špehů a udavačů... Za císaře Konstantina I. Velikého (306-337) se proslulým ediktem milánským z února r. 313 stává z křesťanství náboženství tolerované (i když ještě nikoliv převládající). Jednalo se však o to, jakou podobu a hlavně jakou podstatu bude křesťanství v nových podmínkách mít. Právě v této době vystoupil alexandrijský presbyter Arius s naukou, která v podstatné míře oslabovala theoretické základy, jimiž se křesťanství odlišovalo od judaismu. Tvrdil totiž, že Ježíš Kristus jako Druhá Božská Osoba zde nebyl od počátku. Byl stvořen Bohem Otcem (nikoli zplozen) a je mu podřízen. Do jisté míry zastávají v současnosti podobné stanovisko Svědkové Jehovovi. Je však poměrně málo známou skutečností, že Arius - tento hlavní ideolog učení, popírající ve svých důsledcích Nejsv. Trojici - byl židovského původu. Zájemce odkazujeme na knihu bývalého řezenského biskupa dr. Rudolfa Grabera, velkého obhájce katolické tradice: "Athanasius a Církev nasí doby" (Athanasius und die Kirche unserer Zeit, Regensburg 1973).

Sám císař Konstantin byl na smrtelné posteli pokřtěn od ariána! V období mezi I. nicejským (r. 325) a I. cařihradským koncilem (r. 381) se zdálo, že arianismus definitivně ovládne pole. Až na výjimky (např. zmíněného alexandrijského biskupa sv. Athanasia 295-373, který byl několikrát deportován) se naprostá většina biskupu a kleru stala stoupencem ariánství. Kolísavé stanovisko zastával dokonce papež Liberius.

K radikální změně v tomto směru dochází až za vlády císaře Theodosia I. Velikého (379-395). V letošním roce uplynulo 1 600 let od proslulého dekretu tohoto císaře, kterým se katolicismu stal v římské říši v pravém slova smyslu státním náboženstvím (391).

Ariánství však ještě přežívalo několik století. Díky biskupovi gótského původu Wulfilovi se rozšířilo mezi germánskými národy. Z celkem 38 germánských kmenů a národů, které útočily na konci starověku na římskou říši, pouze tři přešly bezprostředně na katolicismus (Frankové, Bavoři a Anglosasové), ostatní prodělaly svoji ariánskou periodu. **Wulfila přeložil zároveň Bibli do gótštiny, která má z filologického hlediska pro germánské národy podobný význam jako má staroslověnština pro národy slovanské.**

Nicméně zenit ariánství byl překonán a postupně byla tato herese opuštěna i zbývající Germány (Visigóty, Langobardy aj.).

Překonání ariánství a vítězství katolicismu mělo mimo jiné velký význam z hlediska dalšího vývoje evropské civilisace. Po mrtí Theodosia I. Velikého (zemř. 17.1.395) se totiž dosud jednotná říše rozpadá na část východní (východořímskou, byzantskou) a západní (západořímskou). V 5. století říše západořímská zaniká pod náporem tzv. barbarských (převážně germánských) národů.

Nedocenitelnou skutečností byla existence katolické Církve s latinou jako liturgickou řečí. Její zásluhou nedošlo k úplnému přerušení kontinuity s antickou kulturou v oblastech dočasně ovládaných Germány. Po překonání ariánství pak došlo k romanisaci Germánů na většině území bývalé západořímské říše a ke vzniku nových románských jazyků (francouzšti-ny, italštiny, španělštiny sj.). Mnozí autoři si kladou v této souvislosti hypothetickou otázku: jaký by asi byl vývoj v případě vítězství arianismu s gótštinou jako liturgickou řečí?

Na první pohled zůstávali Židé uprostřed těchto hlubokých změn stranou (nepočítáme-li předpokládané ideové ovlivňování a podporu ariánů). Židé utvářeli své drobné obce, zvané kahaly. Již tehdy ovládali značnou část obchodu a peněžnictví. Židé cestovali za postupujícími vojenskými jednotkami a kupovali válečnou kořist. H. H. Milman říká ve svých "Dějinách Židů", str. 214 (které jsme již citovali minule): "Máme dostatek důkazů, že jedno obchodní odvětví padlo téměř výhradně do rukou Židů - evropský vnitrozemský trh s otroky ...zatímco jejich dřívější křesťanští páni naříkali nad zpustošenými poli, zbořenými chrámy a vyloupe-nými kláštery, on (tj. Žid uprostřed obecné zkázy bohatl...)".

Z hlediska cekového cíle judaismu však situace nevypadala na počátku 7. století příliš uspokojivě. S vyjímkou jižní Arábie v 6. století (kde krvavé pronásledování křesťanů ze strany Židů ostatně vyvolalo zásah křesťanské Ethiopie) se nide nepodařilo prosadit judaismus jako státní náboženství. Přes určité oslabení vnější i vnitřní nadále existovala mocná východořímská říše (čili byzantská) jako křesťanský stát, který právě v této době dosáhl úspěchů nad Avary a Peršany. (Na tomto místě se bohužel nemůžeme věnovat zajímavému vývoji na Východě z hlediska obecných dějin ani dějin církevních.) Na Západě pak byl zánik zbytků arianismu pouze otázkou krátkého času.

Tehdy vstoupil do světových dějin nový fenomen - islám! Jeho zakaldatel Mohamed (Muhammad, asi 570-632) vystoupil se svým učením okolo r. 610 Z obecných dějin je známou skutečností, že na počátku se svým učením přísného monotheismu v rodné Mekce příliš neuspěl, byl dokonce vyloučen z kmene (pro tehdejšího Araba katastrofa rovnající se zániku). Také se všeobecně ví, že našel útulek v severnějším Jathribu (pozdější Medině či Madině). **Prakticky neznámou skutečností je však okolnost, že se ho ujala židovská náboženská obec v tomto městě, která jeho stoupence vyzbrojila a seznámila s tehdy nejmodernější válečnou taktikou (tzv. příkopová válka), která umožnila v krátké době vítězství nad arabskými soukmenovci. Sjednocením Arábie a vítězstvím islámu se podařilo vymítit nadějně se rozvíjející křesťanství (arabského původu byli např. známí světci - lékaři Kosma a Damián).** Rovněž kodifikovaný text koránu z r. 661 dává tušit vedle nestoriánských (heterodoxní křesťanský směr, rozšířený tehdy zejména mezi semitskými Syřany) přímé judaistické vlivy. Lze namítnout, že ovbčas docházelo k pronásledování židovských komunit ze strany muslimů i v nejstarších dobách, jenže to byla z hlediska celkových cílů judaismu zanedbatelná věc.

Arabové využili celkového oslabení Persia a Byzance dlouholetou vzájemnou válkou. Persii (přibl. dnešní Irán) zlikvidovali jako stát definitivně v letech 633-651 a připojili ji k arabské říši. Byzanc sice nepodlehla, ale ztratila veškerá území v severní Africe a většinu území v Asii. Je velmi nápadné, že

Arabové měli největší úspěchy tam, kde byly silné židovské obce (např. v Egyptě aj.). Arabové překročili rovněž Gibraltar (název pochází právě do arabského vojevůdce Džebel al-Tárika) a v bitvě u Xeres de la Frontera porazili visigotského krále Rodericha (Rodriga). To se stalo v roce 711. Zde byla židovská zrada křesťanského krále tak nápadná, že se to nepodařilo utajit. Existuje svědectví, že zvláštní židovský oddíl pod vedením vojevůdce jménem Jahudi táhl vstříc Arabům a spojil se s nimi již v severní Africe. Naprosto jisté je také to, že Židé v oblasti Pyrenejského poloostrova se dali muslimským dobyvatelům okamžitě k dispozici. Arabové pochopitelně této nabídky využili s největší radostí, protože Židé dokonale znali reálie nově dobyté země, ovládali její jazyk a navíc představovali činitele hospodářsky velmi aktivního.

Židovský historik Joachim Prinz ve svých "Židovských dějinách" (Brlin 1931, str. 105) ostatně tuto zradu obhajuje (z hlediska principu talmudu ovšem nelze mluvit o zradě vůči "zvířatům", jak označuje nežidovské národy): "Je možno Židům zazlívat, že s touhou čekali na osvobození a že mezi nimi zazněl radostný jásto, když r. 711 bitva u Xeres de la Frontera přinesla arabské vítězství a zahájila novou éru židovských dějin?"

dr. Pavel Kocek

(pokračování příště)

Deset let s premiérem

Je počátek roku 2 000. Už několik let uplynulo od rozpadu Československa. Protože si bývalý federální premiér Marián Čalfa už stačil postavit v Praze luxustní vilu a prezident Havel se svými poradci, jakož i jiné vládnoucí rodiny, s ním byly naprosto spokojeni, byl Sametovou národní frontou (ODS, OH, ODA, KSČM, KAN, ROI a Organizace nezávislých Rumunů - ostatním stranám byla pozastavena činnost, neboť se chovaly reakčně) jednohlasně potvrzen ve funkci českého přemiéra. Stejně jako v Adamcově vládě před více než deseti lety, i nyní hovořil pan premiér česky...

10 minut s premiérem

J. Kantůrek: "Zdalipak víte, pane premiére, že dnešní pořad je tak trochu sváteční? Je to právě deset let, co jsme se tu v pátek sešli na obrazovce poprvé?"

M. Čalfa: "Já bych chtěl nejprve poděkovat za všechny ty milé dopisy od televizních diváků a zároveň se omluvit, neboť vzhledem ke své zaneprázdněnosti na ně nemohu odpovědět osobně. V uplynulých dnech jsme si na našich náměstích, jakož i na náměstích Slovenského státu připomněli desáté výročí naší Sametové revoluce. V tomto roce nás očekává desáté výročí našich svobodných voleb a toto výročí musíme důstojně oslavit."

J. Kantůrek: "Je tomu pouze deset let od doby, co náš lid svobodně rozhodl o svém osudu, a už se tu opět objevují požadavky na volby nové. Jaký na to máte názor, soudr...ehm, promiňte, pane premiére?"

M. Čalfa: "Náš lid už jednou svobodně rozhodl, považuji proto požadavky na nové volby za útok na demokracii. Žijeme v demokratickém a pluralitním státě, ale to neznamená, že budem trpět zpochybňování mandátu našich svobodně zvolených zástupců. Ti, kteří vznášejí takovéto neoprávněné požadavky, si musí uvědomit, že jsme také státem právním. Reformu a demokracii si rozvracet nenecháme!"

J. Kantůrek: "Někteří lidé se ptají, kdy bude přijata naše Ústava?"

M. Čalfa: "Jelikož byla Česká národní rada posílena o bývalé poslance Federálního shromáždění a není třeba přijímat ústavu federální, mohla by být schválena už k patnáctému výročí naší Něžné revoluce."

J. Kantůrek: "Vy jste se teď, pane premiére, vrátil z návštěvy Slovenska. Jaké byly vaše dojmy?"

M. Čalfa: "Přijetí bylo výborné. Jednal jsem s panem premiérem Jánem Čarnogurským, s velitelem Hlinkovej gardy a s dalšími státními představiteli. Bohužel s panem prezidentem Dubčekem jsem neměl možnost hovořit, neboť mu současný zdravotní stav nedovoluje opustit lůžko."

J. Kantůrek: "V poslední době se opět objevují jakési obavy o nezávislost tisku..."

M. Čalfa: "Tyto obavy jsou absolutně nesmyslné, objevily se v souvislosti se jmenováním bývalého redaktora Mladého světa pana Davida Vondráčka, ministrem pro dohled nad objektivitou nezávislého tisku. Tady bysom chcel povedať - demokracie a svoboda projevu mají své hranice, takže nepřipustíme žádné neodůvodněné útoky na naše ústavní představitele. Pan Vondráček se ukázal jako velmi schopný novinář, a já i další členové vlády jsme byli s jeho činností vždy spokojeni."

J. Kantůrek: "Já bych vás ještě, pane premiére, požádal o zhodnocení postupu hospodářské reformy za minulý rok..."

M. Čalfa: "Především se nám podařilo snížit nezaměstnanost o celých 5 %, tedy na pouhých 62 % práceschopného obyvatelstva. Také počet lidí, žijících na pokraji sociálního minima se o celá 3 % snížil a nedosahuje ani předpokládané hranice tří čtvrtin populace! Došlo i k poklesu cen mnoha průmyslových výrobků - například vůz Favorit byl zlevněn o celých 13 %, teď stojí myslím 1.327.000 korun, ceny potravin rovněž prudce poklesly. Chleba stojí průměrně pouhých 35 korun, mléko dokonce jen 27 korun. Přitom se průměrný plat zvýšil o 11 % a činí nyní 1.432 korun. Ale o těchto úspěších se dozvíte víc od pana ministra Klause v pravidelném pořadu "Co týden dal".

J. Kantůrek: "Pane premiére, děkuji vám za rozhovor." (klaní se)

M. Čalfa: "Prosím." (sundává nohy se stolu)

Premiér Čalfa vyšel do mrazivého večera. Jeho řidič mu úslužně otevřel dveře Rollsu. V doprovodu tří policejních vozů vyrazil obrovský automobil vpřed. Premiér hleděl znechuceně na polorozbořené domy, na nezaměstnané ohřívající se u ohňů v bývalých parcích i na ozbrojené tlupy, vedené většinou politickými asylanty, které se zde potulovaly.

Sotva však konvoj přijel do centra Prahy, premiérova tvář se rozjasnila. Převážně německé nápisy tu zvaly do kaváren, luxusních hotelů a ještě luxusnějších veřejných domu. Rolls zastavil před Národním divadlem. Premiér Čalfa vyšel po schodech, ve dveřích věnoval tisícikorunu zástupkyni Nadace Charty 77 a vešel do hlediště. Slavnostní představení Audience právě začínalo...

Jaroslav Konečný

Magnet tragédií

Kdyby si občan bez náležitého vzdělání otevřel lékařskou ordinaci, kdyby tam dokonce prováděl složité chirurgické zákroky, byl by jistě právem stíhán a odsouzen. Toto stíhání by proti němu vedl kvalifikovaný absolvent právnické fakulty a stejně tak jiný by samozvaného léčitele odsoudil. Jako topič bych si nedovolil poučovat zkušeného zedníka o jeho oboru a sám bych nelibě nesl, kdyby mi onen zedník poskytoval dobře míněné rady, jak mám topit. Žádný pekař jistě nebude poučovat krejčího - krom Vasila Bilaka - kterák se šijí saka a krejší nebude vznášet námitky proti pekařovu vysvětlování o tom, jak peče chléb.

Teologie je věda nad jiné důležitá a přesto právě zde nacházíme celé zástupy diletantů, domnívajících se, že každý člověk má právo svobodného výkladu Bible. Dokonce čím méně vzdělaný, tím lépe. Za tímto názorem stojí docela obyčejná lidská pýcha a nadutost, nezbytné atributy hlouposti a dle toho potom také tyto výklady vypadají. Přesto nacházejí stoupence.

Zatímco s utrakvisty pod knězem Rokycanou se ještě dalo tak nějak diskutovat a přistoupit k vzájemným kompromisům, vedlo celkové uvolnění odpovědnosti k nejrůznějším extrémům. Náhle se objevila neuvěřitelná spousta různých blouznivců, z nichž každý hlásal cosi jiného. Jak jsem již uvedl v předchozí části, některé z těchto výstřelků musil potlačit i sám Žižka a přesto nijak nepolevily. Tu objevil zednický pomocník, že Bůh není Trojjediný, ale jsou tři bohové, příštipkář tuto Trojjedinost popřel prohlášením Krista za pouhého člověka, preclíkář nade vší pochybnost zjistil, že Viclef byl čtvrtou božskou osobou a všichni tito nadšenci se ihned vydali do světa, či aspoň svého nejbližšího okolí, aby tyto postřehy hlásali a získávali souvěrce. Za králů Ladislava Pohrobka a Jiřího z Poděbrad bývali tito lidé stíháni a nejeden z nich i upálen, přesto se vyskytovali další a další.

Petr Chelčický byl nevzdělaný jihočeský sedlák, což je ostatně na jeho spisech vidět. Nejznámějším z nich je Sieť viery pravej. Jde o politicko-náboženský pamflet, sepsaný neotesanou češtinou, zabředající do četných vulgarismů. Spis je naprosto nečtivý, k omrzení se opakující a plný zapšklosti. Vhodný je nanejvýš k poznání tehdejší lidové mluvy. Podobně, jako předchozí filosofáci, i Chelčický objevil jakousi svou "pravdu". Dospěl k názoru, že celá víra spočívá v dosud nikým neobjeveném Božím přikázání "Nezabiješ" a na tom založil sektu Českých bratří. Ne ucelenost věrouky ovšem nepřišel v žádném případě sám a proto většinu vyňal z učení valdských. Chelčický se domníval, že je možný jakýkoliv návrat k starým časům a volá po obnově prvotní církve, kterou dle něj kazí státní moc, úřady a vojenská služba. A jak jinak, nejhorším ze všeho je papežský trůn. Toho se také dotýká na každé stránce svého bestselleru, hrubě mu nadává a vůbec považuje katolickou církev za satanovu sebranku a modloslužebnici.

Náprava, tedy návrat k prvotní církvi, je dle něj možná vyvrácením státní moci, s níž jsou těsně spojeny církve katolická a kališnická. Skutečný křesťan pak nesmí nikdy zabíjet a to ani v nezbytné sebeobraně, či obraně vlasti! Nesmí se hájit u soudu, nesmí nikomu cokoliv nařizovat, jeho povinností je poslouchat, trpět a třeba se dát pasivně i oloupit nebo zabít. Vynikající učení pro otroky, indické párie či jinak shrbené lidstvo. Neumím si představit pokřik, kdyby s něčím takovým přišel katolík. Milovaným Bratřím, v našich dějinách také líčených podstatně jinak než pravdivě, se to promine.

Čím méně Chelčický chápal Písmo svaté, žím ostřeji hájil to, co pokládal za pravdu. Odsuzuje všechno, co se povzneslo nad jeho selskou úroveň, zavrhuje vědu, jakož i její nositele, tedy kněžstvo a řeholníky. Spílá měšťanům i šlechtě, nenávidí krále a nositele státní moci vůbec. Chelčický zemřel roku 1460 a krátce poté se našel člověk, který učení jihočeského mystika uvedl do praxe. Byl to Řehoř, synovec kněze Jana Rokycany, povoláním krejčí, navíc zběh z hloučku utrakvistických mnichů v Emauzích. Řehoř svému strýci prozradil, že hodlá založit společnost, která by dle učení Chelčického vegetovala a utrakvistický "papež" vyhověl aspoň v tom, že mu vymohl na králi Jiřím, aby se směl s hloučkem věrných uchýlit do Kunvaldu ve východních Čechách. Rokycana se domníval, že sekta tam upadne v zapomenutí a za čas o ní nikdo neuslyší. Jako vždy se mýlil. Proto se také velmi rozhněval, když uslyšel, že sekta se zcela odtrhla od utrakvistů a vybídl Jiřího z Poděbrad, aby něco takového netrpěl. Někteří členové sekty pak byli upáleni, jiní mučeni a uvězněni. Pouze válka s králem Matyášem a obrácení pozornosti jiným směrem, tuto sektu zachránilo od úplného vyhlazení.

Bratři byli laickou sektou, neměli svěcené duchovenstvo, křtili až dospělé a upustili od toho roku 1534 ze strachu, aby nebyli pokládání za novokřtěnce a stíháni.

Jejich věrouka byla zmatená a za 160 roků vydali dvacet odlišných forem učení. Až Jan Ámos Komenský vnesl do učení Bratří kalvínismus. Vojenskou službu neuznávali a kdo z nich se jí nemohl vyhnout, musel držet zbraň s odporem a nebojovat pro svou slávu. Přesto měla Bratrská Jednota velký podíl na vzpourách v roce 1547 a pak 1618. Ovšem tam, kde se rozhodovalo zbraní, zachovali se dle svých naivních zásad. Nikdy nebyli hrdiny, ale sobeckými a sebelítostivými trpiteli.

Počátkem XVI. století již sice Bratři upouštěli od původní přísnosti, nicméně jejich hlavním rysem zůstává kverulantská nešnášenlivost a zapšklost, jak ji převzali ze spisů Chelčického. Protože pak zakazovali i slušné zábavy a pohoršovali se nad nimi i u katolíků a utrakvistů, byli všeobecně neoblíbeni a přezdívalo se jim "pitharti".

Nikdy se k nim nepřidalo více, než asi 5% obyvatelstva, ač mnohde šlechta Bratry podporovala pro jejich poníženost, jež vylučovala selské vzpoury. Roku 1491 se několik Bratří vydalo do světa, vyhledat souvěrce v prvotní církvi. Martin Kabátník tak došel až do Káhiry, Lukáš prošel Balkánem a jižní Evropou, na vše pak pohlíželi mravokárným okem těch, kdo znají všecko nejlépe. Prvotní církev ovšem nenalezli.

Bratři vynikli na prvém místě tiskem knih. V Mladé Boleslavi, v Litomyšli, trpění od pánů z Pernštejna, posléze pak v Kralicích pod ochranou Žerotínů zakládali tiskárny a vydávali množství knih. Zpočátku nebyla literární úroveň těchto knih valná, ba spíše nijaká, ale po sto letech, kdy potomci Bratří studovali na německých protestantských univerzitách, se mezi nimi objevují vynikající

spisovatelé, Blahoslav, Komenský, Žerotín a další. Zásluhou Bratří je i Kralická bible, překlad Písma svatého z řečtiny. Tento překlad sice navazuje na starší katolické dílo, byl však vydán ve vysokých nákladech a dostupný téměř všem lidem. Jen jazyk, kterým je dílo v řeckém překladu psáno, nikdy nezdomácněl.

Čeští Bratři posléze splynuli s protestantskou odnoží baptistů.

Nejstarší syn polského krále Kazimíra, kterého dal zvolit v květnu roku 1469 svým nástupce Jiří z Poděbrad, se jmenoval Vladislav. Do Čech přišel v srpnu roku 1471 v čele svého vojenského doprovodu v počtu 10 tisíc mužů. Poté, co se zavázal, že bude hájit kompaktáta a opatří utrakvistům arcibiskupa, byl polskými biskupy korunován ve svatovítské katedrále českým králem. Vladislav, podporován svým otcem Kazimírem, pokračoval ve válce se Matyášem Krovínem a to tak žalostně, že po zbytečném vyplenění Slezska uzavřeli mír. Morava, Slezsko a obojí Lužice byla ponechána Matyášovi do jeho smrti, poté mohla být vyplacena 400 000 dukáty. Kompaktáta se tedy utrakvisté uhájili, zemi však nikoliv. Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic k tomu poznamenal, že "ze státní české budovy zbyly rozvaliny zásluhou těch, kteří chtěli všemu lépe rozumět, nežli se slušelo". Místo nápravy církve, rozložili reformátoři stát a pokud ještě stále učitel dějepisu, znalý nanejvýš Aloise Jiráska, hodlá vychvalovat užitek husitské rebelie, pak ten měli pouze Maďaři, jejichž král Matyáš ovládal větší část českého království až do roku 1490, kdy zemřel ve věku pouhých 46 let. Bez takovéto "nejslavnější doby" se obejdou dějiny každého státu docela snadno a konec konců, nemuselo se to stát ani nám.

Většina Jagellonců byli panovníky spíše hodnými nežli významnými a Vladislav v tomto směru nebyl výjimkou. Mladý král byl upřímným katolíkem a snažil se o smír s Římem. V Praze a Kutné Hoře dosadil za konšely sice utrakvisty, ale ze strany poměrně smířlivé, ochotné se s Římem zcela dohodnout. Na jaře roku 1482 se v Čechách objevil italský biskup Augustin Sankturienský, jenž počal utrakvistům světit kněze, pravděpodobně ze soucitu k opuštěným věřícím. Krom toho biřmoval a podával pod obojí. Utrakvisté z toho měli radost, katolíci byli pobouřeni a biskupa musel chránit silný vojenský oddíl. Navíc nebyl vpuštěn do Prahy a Kutné Hory, což měšťany rozladilo proti konšelům. Když pak roku 1483 odjel král před morovou epidemií do Třebíče, vypukly v Praze nepokoje. Lidé se vrhli v útoku na všechny tři radnice, konšely vyházeli opět oknem a na ulici je dobili, někteří byli sťati v následujících dnech. Další útok směřoval na kláštery, které byly vyloupeny, mniši a řádové sestry ztýráni, mnohé ze sester dokonce zhanobeny. Poté se tradičně pokračovalo proti židovskému ghettu, které bylo vydrancováno a Židé, kteří chtěli bránit svůj majetek a rodiny, byli zavražděni. Hned za měsíc poté byl v Praze slavnostně uvítán biskup Augustin a Pražené jej uvedli do Týnského chrámu. Tato druhá pražská defenestrace byla ještě krvavější nežli předchozí a nutno poznamenat, že nám získala ve světě natolik nedobrou pověst, že ji žertem připomíná ještě Jerome Klapka Jerome v knize "Tři muži na toulkách". Navíc neměl slabošský král Vladislav sil na potrestání viníků této tragické události, jeho úsilí o sjednocení obou náboženství tím skončilo. O rok později, když se král vrátil do svého domu na Starém Městě, pokusil se jej kdosi zastřelit šípem. Král sice stačil uhnout, ale rozhodl se již nikdy na Starém Městě nepřebývat. Dal opravit pražský Hrad a žil jen tam, pokud pobýval v Praze.

Biskup Augustin nebyl jako katolík utrakvisty příliš ctěn a ti se nakonec nepostarali ani o to, aby jim vysvětil nástupce. Toho po Augustinově smrti nalezli v stařík ovi Filipovi do Novavilla, vůbec jej však neposlouchali a on nakonec v pláči prosil papeže za odpuštění, že vůbec do Čech přišel. Posléze se vydal zpět do Itálie, dal se však přemluvit a usadil se v Kutné Hoře, kde roku 1507 zemřel. Kdykoliv se nějaká sekta oddělila od svého stromu, katolické víry, vždy se po určitou dobu ještě zelenala předtím načerpanou mízou, postupně však začala uvadat a chátrat, trouchnivět a hynout. Evropou tehdy hýbala vlna rensance, zvláště v literatuře a výtvarnictví, českým husitům to však připomínalo nenáviděné "papeženství" a proto máme tak málo spisovatelů, učenců a jiných významných osob té doby. Pokud jsou, potom výhradně z řad katolíků. Utrakvisté dokonce nedovolili, králi, aby na v oné době velmi neslavnou Karlovu univerzitu povolal učence z jižní Evropy a slávu školy opět povznesl. Obávali se, že by tito Italové a jiní, mohli působit ve prospěch katolicismu a raději tedy ponechali univerzitu zanedbanou. Velice bídně živořila pouze filosofická fakulta, vychovávající učitele pro vesnické školy. Lékařská fakulta neexistovala od husitských bouří tak dlouho, že např. Jan Jessenius (jenž ostatně ani česky neuměl) nemohl být jejím rektorem již z tohoto důvodu.

Roku 1477 byl Vladislav potvrzen císařem Bedřichem II. jako český král. Císař si tím sice znepřátelil krále Matyáše, věděl dobře, co dělá. Obával se, že s českou korunou by tento nepříliš slova a cti dbalý panovník mohl ohrozit i jeho císařskou korunu. Matyáš císaři vypověděl válku a roku 1485 dobyl Vídeň. Odtud pak vládl a jeho moc značně vzrostla. Nutno podotknout, že Matyáš nejen válčil, ale podporoval též vědu a umění. Dokonce natolik, že předstihl v tomto směru své středoevropské spoluvládce v jiných zemích. Založil univerzitu v Bratislavě a Budíně, kde shromáždil na 50 tisíc svazků knih. Krom latiny znal jazyky všech svých poddaných, vojsko jej zbožňovalo a když zemřel, lidé říkávali: "Skonal král Matyáš, se spravedlností je konec". Maďaři jej dodnes pokládají za svého nejslavnějšího krále.

Uherští magnáti, kteří měli dost energického a tvrdého krále, se poohlíželi po někom, jehož by nemuseli poslouchat a obávat se je. Matyáš totiž zemřel bez dědiců. Volba padla na českého Vladislava a v tomto směru tedy magnáti nemohli vybrat lépe. Jediným úspěchem této volby a Vladislavovým přijetím uherské koruny bylo, že nemusil vyplácet oněch 400 tisíc dukátů za Matyášem držené části české koruny. Tato suma byla ovšem mnohonásobně vydána k obraně uherských držav proti Turkům. Král nyní pobýval v Praze jen málokdy, zalíbilo se mu v Budíně. Korunován byl v Bělehradě, kde symbolicky mával mečem do čtyř světových stran na znamení, že bude sobě svěřené království brátni proti všem nepřátelům. Po pravdě řečeno je nikdo nebránil hůře než on. Bývalým Matyášovým posádkám nebyl vyplácen žold, takže se rozprchly, tvrdé jádro tohoto vojska bylo pobito a rozehnáno v jižních Uhrách a syn císaře Bedřicha III., Maxmilián, se zmocnil alpských území. Král byl zcela ve vleku šlechty, každého sice pozorně vyslechl a dal mu za pravdu - bohužel však vskutku každému. Byl proto s určitým despektem zván "král Dobře". Vladislav Jagelonský nebyl vládcem, nebyl reprezentantem, nebyl ničím, než králem bez moci a základního respektu. Vysoká šlechta si počínala stále opovážlivěji a protože si hleděla jen svých sobeckých zájmů, situace se počala podobat stavu bezvládí.

Jan Cigánek
(pokračování příště)

Dotazy na Rádio Jerevan

Proč vlastně byly za minulého režimu pronásledovány Lidové noviny?
No když tomu věříte...

Jaké jsou podmínky pro získání exkluzivního členství v ODA?
Zdá se, že pouze předchozí členství v KSČ?

Proč naši atleti nepřivezli z Tokia žádnou medaili? Pan prezident jich přece vždycky přiveze tolik?
Atletické výkony se bohužel dají zcela přesně změřit.

Za jaké zásluhy byli naši představitelé přijati k zednářům?
Nejspíš asi jen za brilantní zazdívání prcků ...

Kde pan Benda načerpal takové vědomosti politika?
Když trpěl jako knihovník v nápravném zařízení, studoval literaturu svých souvěrců Marxe, Engelse a Lenina.

Smí sionista vystupovat jako křesťan?
Je-li třeba, tak dokonce musí. Vy neznáte dr. Bendu?

Hrozí nám opravdu žluté nebezpečí?
Zatím ne! Nadzvedněte samet a spatříte pod ním samé rudé hlavičky.

Co to tak rudě září na Kladnem?
Nebude to růžolící cvalík Petr Pithart?

Proč musíme z nařízení havlovlády odpustit bolševické zločiny?
Aby mohli soudruzi začít znovu s čistým stolem.

Jaký je rozdíl mezi veksmilionářem a nemocným AIDS?
Slušný člověk do obou skupin nepatří.

Proč nevylezl na Gerlach i pan Bratinka?
Tam se leze po balvanech a ne po zádech druhých.

Můžu nyní podávat prokuratuře stížnosti na její předsametové zločiny?
Zjisté. A dokonce do rukou těch, kdo je spáchali.

Neměl by se pan Havel stát rovnou českým králem?
Jedině s dodatkem následnického práva levobočků.

Proč se u nás vylepšují kriminály a zanedbává školství?
Do školních lavic naše sameťáky sotva kdo pošle.

Jaká je optimální výška komunisty?
Dva a půl metru nad chodníkem.

Co bude alternativou Zlatého slavíka pro policisty?
Zlatý sokol.

Co předcházelo zvolení kozla zahradníkem?
Jeho pověst disidenta.

Kdy získá Morava od pana Pithartá pochopení svých požadavků?
Nikdy. Velechartiska Pithart bojoval za lidská a nikoli zemská práva.

Co říkáte případné razii proti banditismu?
To nesmíte! To by byl rasismus.

Co říkáte zoufalé situaci v našich tiskárnách?
Jaká svoboda tisku, takové podmínky k jeho výrobě.

Jsou naši obrchartisté stále ještě bojovníky za lidská práva?
Ti už mají svoje místečka. O práva se starejste sami.

Co se u nás dělá pro zlepšení životního přostředí?
Protestuje se proti znečišťování Antarktidy.

Miluji pana prezidenta. Mám mu poslat kytici k svátku?
Pan prezident kytky nepije.

Co má pan prezident proti opravdové debolševizaci?
Nechce být na Hradě jako kůl v plotě.

Ovládá ještě pořád pan Klaus finance?
Ony spíš finance ovládají jeho.

Ještě řídí pan Benda tu svojí kádéesku?
Ano, dokonce i na červenou přes křižovatku svědomí.

Mohl by se soudruh Pithart vrátit na právnickou fakultu?
Zajisté, i dnes tam potřebují školníka.

Mají všichni naši vůdcové také svoje šoféry?
Téměř. Soudruh Dubček si svoje šlapací autíčko řídí sám.

Je pan Čalfa pro zachování federace?
Jistě. Přeci se nepřipraví o zaměstnání.

Co je rozkladným elementem světového zednářstva?
Zdá se že tenhle pregocentrismus.

Existují vedle absurdních dramat také frašky?
Jedna z nich se například jmenuje "Z Hrádečku na Hrad".

Má pražský Hrad nějaké únikové chodby?
Dnes už jen jedinou. Na Vikárku.

Jaký má význam zákaz KSČ a ponechání bolševiků na místech?
Jako zakázat štěnice a nehubit ...

Z čeho budou žít církevní řády bez majetku?
Mohou vedle bratra fortnýře ustanovit i bratra veksláka,

Jak se mám rychle pohybovat na přecpaných silnicích?
Kupte si aeroplán. Budete aeroticky nezávislý.

Proč se církvím nevrátí ukradený majetek?
Z ohledu na ně, aby nemusely platit daně.

Co jsou zač ti zločinci ze všech koutů světa?
Drobní paraziti na velkorysém výprodeji státu.

Ve snu jsem vyletěl ze dvěří. Co to bylo?
Na sny nevěřte. Ale pro jistotu si hledejte nové zaměstnání.

Umí pan Rychetský karate?
Tímto svinstvem se nezabývá.

Cože již pan prezident nemluví o starrých strrrukturách?
Nějak si všiml, že už sám není nejmladší.

Proč se nikdo ze sametobolševiků nestydí za rudou minulost?
Proč by se styděli? Oni přece sami sobě nic špatného neudělali.

-dvd-

Týdeník Politika, soukromý list pro politiku a ekonomiku. Šéfredaktor Josef Tomáš, zástupce šéfredaktora Jaroslav Voříšek. Vychází každý čtvrtek. Registrační číslo 5580, TS 5 G, mezinárodní indexové číslo 47 620, povoleno ministerstvem kultury ČR. Kontaktní adresa: P.O. BOX 31, 106 00 PRAHA 106. sazba-tisk RECAL-DOBEL Lanškroun tel: 0467/6403